

[Ministeren for udviklingsbistand]

vil derfor i de kommende år koncentrere arbejdet for strategiens gennemførelse, og vi vil foretage de nødvendige politiske og administrative justeringer. Strategien kan så hvert år følges op i forbindelse med den rullende 5-årsplan, under debatter i Folketinget og ved Finans- og Udenrigsudvalgenes aktive medvirken og indsats. Der er herudover lagt op til en vurdering af resultaterne på strategiens hovedelementer allerede i 1997.

Udviklingssamarbejde handler i høj grad om dialog og om evne og vilje til at lytte og lære af hinanden. Det vil først og fremmest være gennem dialogen med vore samarbejdspartnere vi skal skabe forståelse for de store ændringer, der nu lægges op til. Dialogen er kernen i alt udviklingssamarbejde; det er grundlaget for den nye strategi, og det er det, der i sidste ende skal sikre den bæredygtige økonomiske og sociale udvikling, der er målet for hele indsatsen.

Regeringen vil hermed gerne invitere til samarbejde med alle Folketingets partier om 1990'ernes udviklingspolitik.

*Forhandling***Lotte Henriksen (S):**

I Skejby og på Østerbro fører vi en debat om retten til at få børn og retten til liv med udgangspunkt i donationer og inseminationer. I Etiopien bekymrer sundhedsarbejderne sig om den 7-måneders dreng, som de fik indleveret på hospitalet syg og svag, fundet mellem skrald og affald. Retten til liv handler i Etiopien om overlevelse.

Nogle vil mene, at således kan man ikke tillade sig at sammenligne svære problemstillinger – at tilskud til køer i Europa ikke bør sammenlignes med hjælp til kvinder i Afrika – men netop sådanne sammenligninger kan være nødvendige for fortsat at huske, at udviklingsbistandens fornemste mål er at hjælpe de fattigste folk i nogle af verdens fattigste lande.

Vi har faktisk en bistandshjælp, vi kan tillade os at være stolte af. Vi har nået 1 pct. af BNI, som vi i FN var med til at fastsætte som mål. Samtidig har vi flyttet vores mål ved at etablere miljø- og katastrofefonden, der i løbet af en årrække vil nå 0,5 pct. af BNI.

Det betyder ikke, at vi samtidig kan være stolte af den handelspolitik, som resten af verden og herunder også Danmark fører over for

udviklingslandene, og som i konsekvens giver dem et dårligere udgangspunkt. Det betyder heller ikke, at hjælpen ikke kan gøres bedre.

Debatten i dag tager udgangspunkt i strategien for dansk udviklingspolitik frem mod år 2000, en strategi, der søger at samle de midler og metoder, der kan tages i brug for at udmønte det mål, der fortsat ligger fast for udviklingsbistanden, nemlig at hjælpen skal komme de fattigste til gavn.

Fattigdomsorienteringen skal ikke længere kun anvendes ved udvælgelsen af program-samarbejdslande, en proces, der nu nærmer sig sin afslutning, men skal indarbejdes i hver enkelt landestrategi, der i den kommende tid skal udarbejdes. Det indebærer, at hver enkelt ambassade i et programsamarbejdsland i samarbejde med myndigheder og organisationer skal vurdere det enkelte lands behov med fattigdomsorienteringen som udgangspunkt og de øvrige politiske prioriteringer ad notam.

Det må også indebære, at der tages hensyn til fattigdomsorienteringen, når sektorer i de enkelte lande udvælges. Man må naturligvis gøre sig nogle overvejelser om, hvorledes der kan tages hensyn til fattigdomsorienteringen, hvis f.eks. infrastruktur prioriteres som den primære sektor i et samarbejdsland. Samtidig kan jeg sagtens forestille mig, at der i et enkelt samarbejdsland vælges mere end en enkelt sektor. Der kommer til at foregå et vigtigt arbejde med udarbejdelsen af landestrategierne, et arbejde, der også må påkalde sig en vis offentlig og politisk interesse, og som vi i Socialdemokratiet ser frem til.

Det bliver i tiden fremover, at den konkrete opfølgning skal ske. Rammerne er lagt i regeringens strategi, og i de tre hovedpunkter, som fattigdomsstrategien i de enkelte lande skal udarbejdes efter – ministeren nævnte dem alle – finder jeg klart de hensyn, der skal til, for at landestrategierne kan sikre en udmøntning af fattigdomsorienteringen. En vurdering heraf kan bedst foregå i udmøntningen af lande- og sektorstrategierne. Hvorledes sikres en målopfyldelse? Er det muligt at fastsætte målbare størrelser, der kan kontrollere resultat og effekt af fattigdomsorientering, miljøhensyn, demokratiopbygning eller kvindedeltagelse?

Åfsat til fattigdomsorienteringen har vi fastsat en fattigdomsgrænse pr. indbygger i et udviklingsland til 1.795 US-dollar, men udmøntningen til gavn for de fattige i de enkelte